

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobkyně M.N., zastoupena JUDr. Antonínem Dejmekem, advokátem se sídlem Plzeň, Perlová 7,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. května 2012 čj. DSH/6852/12

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 25. května 2012 čj. DSH/6852/12 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.012,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Antonína Dejmka, do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, ze dne 15.3.2012, čj. MMP/179591/11, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit porušením § 54 odst. 2 téhož zákona tím, že jako chodkyně dne 14.8.2011 v 10:30 hod. v Plzni na úrovni domu č. 38 v ulici Zborovské přecházela vozovku zprava doleva, přičemž se dostatečně nepřesvědčila, že může vozovku přejít, aniž by ohrozila sebe a ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a vstoupila do jízdní dráhy jízdnímu kolu značky Specialized Tarmac řidiče Ing. M.K., v důsledku čehož se střetli a došlo ke zranění žalobkyně. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že v dané věci nebyly objektivně posuzovány provedené důkazy, v důsledku čehož byl učiněn nesprávný skutkový závěr o vině žalobkyně. Žalobkyně zejména poukazovala na skutečnost, že krevní stopy byly zjištěny až ve vzdálenosti 2,7 od okraje vozovky, což podle ní potvrzuje, že k jejímu poražení cyklistou došlo u středu vozovky, tj. po ujití minimálně dvou metrů. Současně tento důkaz podle žalobkyně vylučoval tvrzení cyklisty, že jel při pravém okraji vozovky a s chodkyní se srazil 0,7 metru od kraje a že chodkyně vstoupila do vozovky 2 metry před cyklistou. Podle žalobkyně k objektivnímu posouzení věci bylo potřeba zjistit skutečné místo střetu účastníků nehody, ze kterého lze pak dovodit, zda cyklista porušil povinnost jízdy při pravém okraji vozovky podle § 57 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. a zda ke střetu došlo v prostoru vymezeném pro cyklisty, a chodkyně mu proto mohla vytvořit náhlou překážku, či zda ke střetu došlo v místech vozovky pro cyklisty neurčené, a chodkyně tím nemohla cyklistovi vytvořit překážku, pokud by provoz na komunikaci sledoval. Podle žalobkyně by tak bylo možné určit, zda chodkyně přecházela vozovku tak, aby s ohledem na vzdálenost příjezdějícího cyklisty nevystavila sebe ani jeho nebezpečí a nedonutila jej k náhlé změně směru a rychlosti jízdy dle § 54 odst. 2 silničního zákona. Jelikož podle žalobkyně správní orgán prvního stupně odmítl ustanovit znalce, obstarala chodkyně posudek znalce Ing. Antonína Žaluda, z něhož podle ní vyplynulo, že místo střetu se nacházelo 1,8 až 2,1 metru od pravého okraje vozovky; že tuto vzdálenost ušla chodkyně za 4,5 až 5,4 sekundy; že v závislosti na rychlosti jízdy cyklisty byl tento vzdálen od chodkyně v době jejího vstupu do vozovky 50 až 60 metrů; že je technicky nepřijatelným tvrzení cyklisty, že by mu vstoupila do vozovky, když byl od žalobkyně vzdálen jen 2 metry, tedy že by jel u pravého okraje vozovky a že by ke střetu došlo hned po vstupu chodkyně do vozovky. Žalobkyně v žalobě poukázala na dodatek odborného vyjádření znalce, v němž je výslovně vyloučena možnost střetu, pokud by cyklista jel při pravém okraji v souladu s § 57 odst. 2 silničního zákona. Žalobkyně připomněla, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se opírá o verzi, podle níž žalobkyně vytvořila cyklistovi v jeho jízdním koridoru u pravého okraje vozovky svou chůzí náhlou překážku, na kterou již nebyl schopen reagovat. Správní orgán prvního stupně nevyloučil střet ve vzdálenosti 1,8 až 2,1 metru od pravého okraje, ale vyloučil zavinění cyklisty ve vztahu k § 57 odst. 2 silničního zákona. Vzhledem k tomu, že z tvrzení žalobkyně, zaměřených krevních stop a znaleckého posudku podle ní plynul jiný skutkový závěr, než jaký učinil správní orgán prvního stupně, žalobkyně doplnila své odvolání o vyjádření znalce, v němž je vyloučen střet v případě, kdy by cyklista neporušil § 57 odst. 2 silničního zákona. Žalobkyně měla za to, že žalobou napadeným rozhodnutím byla přímo zkrácena její práva ohledně závěru o vině tím, že tvrdila, že byla sražena mimo zákonem stanovený jízdní koridor cyklisty (§ 57 odst. 2 silničního zákona), zatímco odvolací správní orgán převzal tvrzení cyklisty, znalcem označené za technicky nepřijatelné, dále pak žalovaný sám matematicky konstruoval průběh nehodového děje (závislost drah na čase), stanovoval vlastním výpočtem dobu pobytu chodkyně ve vozovce atd. Přitom podle žalobkyně stále vycházel z nesprávného tvrzení cyklisty o střetu ve vzdálenosti 0,7 metru od kraje vozovky bez jakéhokoliv zdůvodnění, proč krevní stopy byly nalezeny o dva metry hlouběji ve vozovce. Žalovaný učinil podle žalobkyně nesprávný závěr také v tom, že cyklista nenarazil jen do jejího levého boku, ale i do jejích zad, neboť pro to nesvědčí zdravotní nálezy, ani blůza vyfotografovaná ve spise. Podle žalobkyně jde o posouzení skutkových otázek, jakými je místo střetu, a právních otázek, zda tato skutková zjištění lze podřadit pod § 57 odst. 2 nebo § 54 odst. 2 silničního zákona.

Dále žalobkyně tvrdila, že byla nepřímo zkrácena na svých právech v důsledku procesního pochybení správních orgánů obou stupňů. Ohledně žalovaného je to zejména skutečnost, že úkon směřující k zodpovězení odborné otázky (znalecké zkoumání), vyžadující specifikované matematicko-fyzikální znalosti o průběhu nehodových dějů, v závislosti na rychlosti těles, směru působení vektorů jejich sil (pohybu), na jejich pohybu po střetu atd. posuzoval sám, ač je měl zadat dle zákona znalci. Dále podle žalobkyně žalovaný nesprávně neumožnil žalobkyni s tímto odborným posouzením žalovaného se seznámit a podat proti němu příslušné námitky či vyjádření, čímž mělo dojít k porušení práva na obhajobu. Podle žalobkyně bude nutné, aby soud vyslovil závěr, zda má správní orgán povinnost seznámit obviněného s odbornými závěry v případě, že je činí sám, a dát tak obviněnému možnost se k tomu vyjádřit. Dále podle žalobkyně je třeba, aby soud učinil závěr, zda je správní orgán v přestupkovém řízení vázán zásadami trestního řízení, jak bylo judikováno rozhodnutím NSS čj. 8As 17/2007-135, a tedy zda orgánu rozhodujícímu o věci, nepřísluší posuzovat odborné otázky náležící jinak znalci. Žalobkyně měla za to, že provedenými důkazy zjištěné skutečnosti vylučují její zavinění na přestupku spočívající v tom, že vstoupila do jízdního koridoru cyklisty.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že byly provedeny správním orgánem prvního stupně veškeré důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle žalovaného i bez zpracování znaleckého posudku či odborného vyjádření bylo možné zjistit stav věci, o němž není důvodných pochybností. Přesto podle žalovaného správní orgán prvního stupně předložené odborné vyjádření znalce Ing. Antonína Žaluda řádně zohlednil a tento důkaz nepominul. Správní orgány obou stupňů podle žalovaného postupovaly v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný shledal neobjektivnost některých závěrů předloženého odborného vyjádření a měl za to, že mu není zapovězeno hodnocení znaleckého posudku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.2.2012 čj. 3As 22/2011-73, podle něhož správní orgán je oprávněn posoudit, zda jsou dány skutečnosti či důkazy, jež by správnost znaleckých závěrů v posudku zpochybnil, a takové hodnocení je správní orgán oprávněn provést bez toho, že by disponoval odbornými znalostmi. Žalovaný dále uvedl, že nepřesáhl meze správního uvážení, kdy hodnotil odborné vyjádření doplněné o znalecův výsledek, kdy právě s ohledem na prováděné výpočty Ing. Žaludem nebylo jiné možnosti, jak ověřit věrohodnost těchto výpočtů, než do znalecům stanovených vzorců a postupů dosadit odlišné hodnoty vyplývající se spisové dokumentace. Žalovaný poukázal na to, že znalec uvedl při výslechu, že odborné vyjádření vychází z určitého stanoveného místa střetu a rychlosti chodkyně a cyklisty, kdy žalobkyni bylo znalci zadáno, že má být spočítána varianta, při níž by došlo ke střetu ve vzdálenosti 2,7 metru od kraje vozovky, když tato vzdálenost je podle žalovaného technicky zjevně nemožná, neboť by nemohly být v takovém případě krevní stopy nalezeny v místě vzdáleném 2 až 2,7 metru od kraje vozovky. Taktéž bylo podle žalovaného znalci sděleno, že má být zpracována varianta rychlosti jízdy cyklisty 40 km/hod, kdy chodkyně šla kolmo k ose vozovky. V daném případě tedy podle žalovaného bylo znalci žalobkyni dáno za úkol zpracování nikoliv objektivního odborného vyjádření na různé varianty děje, nýbrž jen varianty jedné určené k vyvinění žalobkyně. Žalovaný měl za to, že pokud na základě znalecům stanovených vzorců a hodnot (stanovena rychlost chůze chodkyně) provedl propočet se zadáním odlišných hodnot (místo střetu a rychlost jízdy cyklisty) nemohl takovým

způsobem překročit meze správního uvážení, neboť neposuzoval odborné otázky, ale toliko dosadil do znalcem připravených vzorců jiné hodnoty. Tímto postupem žalovaný shledal neobjektivnost některých závěrů znalce, které vznikly na základě zadání určitých hodnot. Podle žalovaného by k překročení správního uvážení mohlo dojít až ve chvíli, kdy by správní orgán prováděl osamoceně určité výpočty, k nimž by užil jiných vzorců, než užil znalec. K tomu podle žalovaného nedošlo, neboť správní orgán použil vzorce v nezměněné podobě, jen nasimuloval výpočet s jinými hodnotami vyplývajícími ze spisové dokumentace. K takovému postupu je správní orgán podle žalovaného oprávněn a nemusí mít odborné znalosti. S ohledem na takto zjištěné hodnoty žalovanému nezbylo, než konstatovat nevěrohodnost závěrů odborného vyjádření. Podle žalovaného zadání odborného vyjádření bylo tendenční vůči svědku panu K. a na základě tohoto zadání byl proveden výpočet neodpovídající policii zaměřeným krevním stopám a možnému průběhu nehodového děje. Žalovaný přihlédl i k lékařským zprávám o zranění žalobkyně a k jejímu vyjádření, kdy z popsaných zranění je zřejmé, jakým způsobem dopadla na vozovku, kdy však žalobkyně popisuje pozici po pádu odlišně (hlava ve směru k chodníku, nohy ke středu vozovky), než vyplývá z krevních stop a zranění. Žalovaný přihlédl i ke konzultaci se znalcem Ing. Kešnerem (nepovažoval jej za důkaz, nýbrž za podklad pro rozhodnutí), jenž považoval za technicky přijatelnou variantu prezentovanou svědkem K. a naopak výpověď svědkyně považoval za technicky nepřijatelnou. Na základě právě tohoto podkladu žalovaný shledal podle svého tvrzení nutnost simulace jiných variant, než které byly zpracovány znalcem Ing. Žaludem a provedl předmětný výpočet a na základě zjištěných výsledků nemohl přijmout jiný závěr, než že k dopravní nehodě došlo z důvodu, že si žalobkyně dostatečně neověřila, zda může přejít. Hodnocení důkazu odborným vyjádřením a jeho doplněním bylo uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy jde o hodnocení důkazu, nikoliv o nový podklad pro rozhodnutí, s nímž by měl být účastník řízení seznámen a měl by mít možnost se k němu vyjádřit. Podle žalovaného krevní stopy nejsou v rozporu s žalovaným simulovanými výpočty, naopak krevní stopy neodpovídají závěrům uvedeným v odborném vyjádření.

Dále žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně o změnách tvrzení cyklisty K., s tím, že jeho tvrzení byla konstantní (posouzení přesného místa střetu mohlo být ovlivněno pozorováním ve stresové situaci – vzdálenost stanovena svědkem K. nebyla žalovaným považována za přesnou). Žalovaný uváděl, že žalobkyně od první chvíle uváděla, že svědka K. neviděla a zaregistrovala až samotný náraz a současně tvrdila, že měla výhled na 40m a rozhlížela se. Žalovaný poukázal na posudek znalce Ing. Žaluda v části, kde v případě varianty místa střetu 2,2 metru od pravého okraje vozovky měl se cyklista nacházet od žalobkyně 24,3 metru až 35 metru v době jejího vstupu do vozovky, u jakéhokoliv místa střetu bližšího k pravému okraji vozovky tedy podle žalovaného musel být blíže. Z toho podle žalovaného vyplývá, že pokud by se žalobkyně rozhlédla, pak by cyklistu musela vidět, a tím, že by do vozovky nevstupovala, vždy by mohla kolizi zabránit. Z toho taktéž podle žalovaného vyplývá, že s přihlédnutím ke korekci zraku žalobkyně je zřejmé, že svědka K. buďto přehlédla, či se nerozhlédla vůbec. Skutečnost, zda cyklista K. jel či nejel při pravém okraji vozovky, podle žalovaného není podstatná, neboť z odborného vyjádření Ing. Žaluda vyplývá, že v některých případech mohl svědek K. zabránit střetu intenzivním brzděním, v jiných nikoliv. Ve všech případech tedy podle žalovaného došlo k ohrožení svědka K. vstupem žalobkyně do vozovky, a tedy k zavinění dopravní nehody z její strany.

Žalovaný také tvrdil, že svou činností nenahrazoval znalce, vyjadřoval se k běžně obecně známým skutečnostem týkajícím se směru pádu žalobkyně, mimo jiné tentýž závěr o způsobu pádu uvedl i znalec – ve směru mírně šikmo vlevo ve směru pohybu jízdního kola. Podle žalovaného z tvrzení žalobkyně a lékařských zpráv je zjevné, že k pádu muselo dojít na břicho a na obličej, proto měla žalobkyně zranění na obličeji, pohmožděná kolena a modřiny na prsou. K námitce žalobkyně týkající se k nárazu do levého boku a částečně zad žalovaný uvedl, že je vysoce pravděpodobné, že došlo k nárazu do levého boku a částečně i zad, protože došlo k pádu žalobkyně ve směru jízdy cyklisty směrem ke středu vozovky (což potvrzuje i znalec) a dopadu na břicho. Podle žalovaného blůza žalobkyně tento závěr nemůže potvrdit ani vyvrátit, neboť na ní není žádné viditelné poškození.

V replice žalobkyně zopakovala, že podle ní je pravdou buď to, že došlo k poranění její hlavy 2,2, až 2,7 metru od pravého chodníku, kde policie našla krevní stopy po poranění její hlavy, a v tom případě nejel cyklista při pravém okraji vozovky a dopustil se přestupku on, nebo došlo ke střetu cyklisty při pravém okraji vozovky, a v takovém případě spáchala přestupek žalobkyně tím, že mu vytvořila náhlou překážku a nedala mu přednost. Toto je podle žalobkyně ta vysoce odborná otázka, na níž závisí skutkový závěr, tedy otázka, jejíž posouzení závisí na znalci, a nemůže být nahrazováno závěry správního orgánu či soudu. Podle žalobkyně je podivné, že správní orgán uznal vinnou chodkyni, když z krevních stop u středu vozovky musel nepochybně vědět, že cyklista při střetu s chodkyní nejel při pravém okraji vozovky podle § 57 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., a zejména, že kdyby se cyklista věnoval chodkyni, musel by ji spatřit v okamžiku jejího vstupu do vozovky, tj. 3,5 až 4,2 sekundy před vlastním střetem, tedy v době, kdy se jí mohl vyhnout i zastavit. Podle žalobkyně učinil žalovaný rozporný závěr se znalcem i v části, podle níž cyklista po vstupu chodkyně do vozovky již nebyl schopen střet odvrátit. Podle žalobkyně úroveň objektivnosti i slušnosti postrádá vyjádření žalovaného i v části dovozující, že znalec jen opakoval zadání od žalobkyně, již je odpíráno právo na spravedlivý proces.

Podle oznámení Policie České republiky, Městského ředitelství policie Plzeň, dopravního inspektorátu, žalobkyně v inkriminované době vstoupila do vozovky a začala ji přecházet šikmo vlevo ve směru své původní chůze. Přitom náhle vstoupila do jízdní dráhy cyklisty M.K., jedoucího při pravém okraji vozovky, v důsledku čehož došlo ke střetu přední části jízdního kola částečně se zády a částečně s levým bokem žalobkyně. Na místě policie zjistila, že jízdní kolo cyklisty nebylo řádně technicky vybaveno, a tento přestupek byl s cyklistou vyřešen domluvou, jednalo se o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto oznámení se ze strany cyklisty K. nejednalo o spoluvinu na dopravní nehodě. Podle protokolu o nehodě je vozovka ulice Zborovská bez příčného či podélného sklonu a je vedena do mírně levotočivé zatáčky ve směru pohledu od ulice Mostní směrem k ulici Nebílovská. Konečné polohy těla chodkyně, cyklisty a jeho jízdního kola nebyly zaměřeny. Místo bylo zaměřeno 0,7 metru od okraje vozovky dle určení cyklisty. Krevní stopa žalobkyně byla zaměřena ve vzdálenosti 2 až 2,7 metru od okraje vozovky. Dále je součástí fotodokumentace stop a úřední záznam Policie České republiky ze dne 11.10.2011 o odborné konzultaci se znalcem z oboru silniční dopravy Ing. Michalem Kešnerem.

Žalobkyně byla uznána vinnou příkazem Magistrátu města Plzně ze dne 9.11.2011. V odporu proti němu žalobkyně zejména namítala nepoužitelnost úředního záznamu o

konzultaci s Ing. Kešnerem a nesoulad s nálezem krevních stop a dále poukázala na skutečnost, že svědkovi K. vznikla povinnost nahradit náklady na nemocniční léčbu žalobkyně, v důsledku čehož se má snažit jejich výši snížit tvrzením o spoluzavinění ze strany žalobkyně.

Při jednání dne 21.12.2011 žalobkyně uvedla, že před přecházením se rozhlédla nejprve vlevo a pak vpravo, přičemž měla rozhled na obě strany asi 40 metrů. Ani z jedné strany nepřijíždělo vozidlo ani jízdní kolo, a proto se rozhodla přejít vozovku. Vozovku začala přecházet kolmo. Když ušla asi jednu třetinu vozovky, tj. 2 až 3 metry, ucítila náraz do levého ramene a levé kyčle, padla vpravo. Pak si nic nepamatuje, probrala se až v nemocnici, měla otřes mozku a byla i v bezvědomí. Když se v nemocnici probudila, bolel jí pravý spánek a pravá tvář a měla modřinu na pravém boku. Na prsou měla také modřiny. Dále uvedla, že dioptrickými brýlemi vidí velmi dobře.

Svědék Ing. M.K. při výpovědi dne 8.2.2012 uvedl, že jel při pravém okraji vozovky rychlostí asi 25 až 30 km/h. Následně zaregistroval chodkyni, která šla po pravém chodníku, tj. na vzdálenost asi 20 metrů. Pokračoval v jízdě a následně zaregistroval, že chodkyně vstoupila do vozovky a udělala několik kroků. Svědek sledoval situaci na vozovce před sebou. Chodkyně vstoupila do vozovky v blízkosti před jeho kolem, cyklista stihl vzít do rukou páčky brzd a možná trochu snížit rychlost své jízdy. Více nestihl udělat, neboť mu žalobkyně vstoupila do jízdní dráhy na tak krátkou vzdálenost, že se nedalo nic jiného dělat. Měl za to, že byl ve vzdálenosti 1,5 až 2 metry od místa, kde žalobkyně vstoupila do vozovky, přičemž byl do jednoho metru od okraje vozovky. Po střetu dle svědka žalobkyně ležela na vozovce na břiše a nohy jí směřovaly ve směru, odkud na vozovku vstoupila.

Žalobkyně předložila odborné vyjádření Ing. Antonína Žaluda ze dne 10.12.2011. V části 3.2.1. znalec měl za to, že směr pohybu chodkyně po střetu musel být mírně šikmo vlevo pod úhlem cca 10 až 12 stupňů ve směru pohybu jízdy kola, na základě čehož měl znalec za to, že ke střetu muselo dojít ve vzdálenosti o cca 0,6 metru blíže než je krevní stopa. Znalec měl tak za to, že ke střetu jízdního kola s chodkyní ve vztahu ke krevní stopě ve vzdálenosti 2,7 metru od okraje vozovky muselo dojít ve vzdálenosti maximálně cca 2,1 metru od pravého okraje vozovky. Za této situace podle bodu 4.5.1. znaleckého vyjádření se žalobkyně pohybovala před střetem po vozovce po dobu 4,2 až 3,5 sekund. Znalec dále poukázal na to, že otázkou dalšího hodnocení je délka krevní stopy v podélném směru cca 0,9 metru, neboť podle znalce vzhledem k počáteční rychlosti jízdního kola cca 25 až 30 km/hod (dle výpovědi cyklisty) a zranění chodkyně se nemohla chodkyně sunout po vozovce v délce 0,9 metru. Znalec poukázal na to, že rychlost jízdního kola v době střetu vzhledem k absenci dalších exaktních podkladů jako je konečná poloha jízdního kola, smykové a dřecí stopy apod. nelze jednoznačně určit. Dále znalec uvažoval variantu rychlosti cyklisty 25 až 35 km, rovněž tak variantu 40 km/hod. Podle bodu 3.5.1.1. při rychlosti cyklisty 40 km/hod a místo střetu 2,1 metru od okraje vozovky byla znalce vypočtena vzdálenost cyklisty od chodkyně v době jejího vstupu do vozovky 39 až 47 metrů. Obdobným způsobem spočítal vzdálenost cyklisty pro případ místa střetu 1,85 metru od okraje vozovky a 1,4 metru od okraje vozovky, přičemž uvažoval vždy dvě varianty rychlosti 25 až 30 km/hod a 40 km/hod. Ze závěru odborného vyjádření obsaženém v bodě 4.7. vyplývá, že z technického hlediska je nepřijatelná výpověď cyklisty, že mu vstoupila žalobkyně do vozovky, když byl od ní vzdálen

cca 2 metry.

Při výpovědi dne 12.3.2012 znalec Ing. Antonín Žalud doplnil, že všechny jím uváděné vzdálenosti cyklisty K. od místa střetu v době vstupu žalobkyně do vozovky považuje znalec za technicky přijatelné, přičemž všechny možnosti byly vypracovány za určitých podmínek jako jsou místo střetu a rychlost cyklisty a chodkyně. Znalec dále uvedl, že cyklista mohl střetu zabránit, pokud by bylo místo střetu 2,1 metru vlevo od pravého okraje vozovky a rychlost 40 km/hod. Pokud by okamžitě reagoval na chodkyni při jejím vstupu do vozovky, resp. jednu sekundu po jejím vstupu, eventuelně pokud by místo střetu bylo 1,85 metru od kraje vozovky, opět by mohl zabránit střetu s chodkyní. V další variantě již střetu zabránit nemohl. Střetu by mohl zabránit podle znalce intenzivním bržděním, avšak rychlost jízdy nevíme. Jedno z vodítek podle znalce je rychlost uváděná cyklistou. Znalec vycházel ještě z možnosti rychlosti 40 km/hod, přičemž podle znalce jsou obě jím zvažované rychlosti přijatelné. Při rychlosti 40 km/hod je k zastavení podle znalce dráha 28 metrů. Výhled je podle znalce přes 50 metrů. Znalec znovu odmítl část výpovědi cyklisty, že mu chodkyně vstoupila do vozovky těsně před ním, že tuto vzdálenost 2 metry považuje z technického hlediska za nepřijatelnou. Místo střetu 0,7 metru od okraje vozovky nebylo podle znalce technicky přijatelné s tím, že chodkyně zřejmě padla na vozovku mírně šikmo a na základě rychlosti a výšky žalobkyně byla odhozena na znalce uvedené místo střetu 1,4 až 2,1 metru od okraje vozovky. K možnosti, že by chodkyně nepřecházela kolmo přes vozovku znalec uvedl, že nelze zjistit přesný pohyb chodkyně, avšak pokud by šla šikmo, byl by cyklista ještě ve větší vzdálenosti před místem střetu, když ona do vozovky vstupovala. Znalec poukázal na své odborné vyjádření s tím, že v něm zvažoval, že cyklista reagoval na chodkyni v době, kdy již tato byla cca jednu sekundu ve vozovce. Kdyby znalec tuto prodlevu nezvažoval, pak by se cyklista v době vstupu chodkyně do vozovky pohyboval ještě o 10 metrů dále od místa střetu. V době, kdy byla chodkyně jednu sekundu ve vozovce, podle znalce mohl cyklista již zareagovat, že se tato bude pohybovat ve vozovce dál, a bude tedy nutné na toto reagovat.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku popsaneho v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobkyně měla dobré výhledové možnosti minimálně 50 metrů dle znalce. Z variant jízdy cyklisty uvedených v odborném vyjádření podle správního orgánu prvního stupně vyplývá, že v době, kdy žalobkyně vstupovala do vozovky, se cyklista pohyboval ve vzdálenosti, do které měla žalobkyně výhled, a tedy měla možnost cyklistu registrovat. Podle správního orgánu prvního stupně nelze jednoznačně určit přesné místo střetu, či počáteční rychlost jízdy cyklisty, tu však není důvod zpochybňovat, neboť je technicky přijatelná a jednak odpovídá běžné rychlosti jízdy cyklisty na rovném úseku. Technickou nepřijatelnost části vyjádření cyklisty o tom, že mu chodkyně vstoupila před jízdní kolo na vzdálenost 1,5 až 2 metry přisoudil správní orgán subjektivnímu vnímání krizové situace cyklistou. Správní orgán prvního stupně měl za to, že při všech znalce zvažovaných variantách žalobkyně svým vstupem do vozovky cyklistu přímo ohrozila, když jej donutila k náhlé změně rychlosti jízdy. Naopak sama by střetu zabránila, pokud by nevstupovala do jízdního koridoru cyklisty. Podle správního orgánu prvního stupně cyklista projížděl po pravé straně pozemní komunikace zcela v souladu se zákonem o silničním provozu a nemohl předpokládat křížení jeho jízdního koridoru vstupem chodce do vozovky ve vzdálenosti, která ho bezprostředně ohrožovala. Mohl tedy reagovat až v okamžiku, kdy toto

ohrožení bylo vstupem chodkyně vyvoláno. Oproti tomu žalobkyně byla před vstupem do vozovky povinna si počínat tak, aby neohrozila sebe a ostatní účastníky silničního provozu, což podle správního orgánu prvního stupně nesplnila. Možnosti odvrácení střetu ze strany účastníků dopravní nehody podle správního orgánu prvního stupně neznamenají bez dalšího podíl na zavinění dopravní nehody. Znalcem uváděné varianty jsou podle správního orgánu prvního stupně pouze určité varianty, které s ohledem na absenci objektivních stop nelze více zúžit, či blíže specifikovat. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze bez důvodných pochybností zkonstatovat podíl viny cyklisty na zavinění nehody. Ani případné prokázání podílu viny cyklisty na zavinění nehody by však podle správního orgánu prvního stupně žalobkyni nezbavilo viny, neboť žalobkyně mohla cyklistu vidět, a tudíž odložením svého úmyslu přejít komunikaci mohla odvrátit střet. Stěžejní příčinu nehody tak správní orgán prvního stupně spatřoval na straně žalobkyně, která svým vstupem do vozovky před příjíždějícím cyklistou ohrozila jeho i sebe.

V odvolání žalobkyně namítala, že znaleckým posudkem byla vyvrácena pravdivost tvrzení cyklisty ohledně místa střetu a ohledně tvrzení, že mu chodkyně vstoupila do vozovky v době, kdy byl od ní vzdálen 2 metry. Žalobkyně nesouhlasila se skutkovým závěrem správního orgánu prvního stupně o vytvoření náhlé překážky ze strany žalobkyně cyklistovi, když podle žalobkyně je zjevné, že na základě znaleckého posudku se žalobkyně pohybovala ve vozovce po dobu 3,5 až 4,2 sekundy. Tím lze mít podle žalobkyně za prokázané, že se cyklista po takto uvedenou dobu nevěnoval situaci v provozu v rozporu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a že nejel při pravém okraji vozovky, ale téměř v prostředku silnice. Dále podle žalobkyně nebylo prokázáno, že by nepřecházela vozovku kolmo k její ose. Podle závěru znalce byl cyklista v okamžiku vstupu žalobkyně do vozovky vzdálen 25 až 50 metrů, což podle žalobkyně vylučuje závěr, že by si měla uvědomit, že přecházením někoho omezí. Dále žalobkyně poukázala na část posudku, podle níž pokud by cyklista jel při pravém okraji vozovky v místě jím označeném 0,7 metru od okraje vozovky, dojel by do místa střetu o 2,9 až 3,6 sekundy později, než tímto místem prošla žalobkyně a ke střetu by nemohlo dojít. Výpověď žalobkyně byla podle jejího tvrzení znalcem označena za technicky přijatelnou a odpovídající krevním stopám. K odvolání žalobkyně předložila dodatek odborného vyjádření Ing. Antonína Žaluda ze dne 28.3.2012, podle něhož při běžné jízdě cyklisty cca 0,5 metru od pravého okraje vozovky a šířce jeho jízdního koridoru cca 1 metr by nedošlo ke střetu účastníků dopravní nehody.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na krevní stopy na vozovce ve vzdálenosti 2 až 2,7 metru s tím, že vznikly ze zranění obličeje žalobkyně, což vyplývá z lékařské zprávy o jejích zraněních, a proto je podle žalovaného nemožné, že by ke střetu došlo v místě, kde končí tyto krevní stopy, neboť z fyzikálního hlediska vždy dochází po střetu chodce, který je v pohybu, a jakéhokoliv vozidla (jízdního kola) k odrazení chodce ve směru jízdy daného vozidla s tím, že v dané věci byl směr pádu žalobkyně dále ovlivněn tím, že náraz byl veden částečně na bok a částečně na záda žalobkyně, tedy k odhození žalobkyně došlo ve směru nejen vpřed ve směru jízdy cyklisty, ale též ve směru doleva blíže ke středu vozovky. Žalovaný vycházel z tvrzené váhy žalobkyně 54 kg s tím, že při odrazení takto lehké osoby cyklistou jedoucím dle jeho tvrzení 25 až 30 km/hod střet musel žalobkyni více odhodit, než kdyby její váha byla vyšší. Stejně jako v případě vzdálenosti 2,7 metru od kraje vozovky lze podle žalovaného považovat za technicky zcela nemožný střet ve vzdálenosti 2,1

či 1,85 metru, neboť krevní stopy začínají ve vzdálenosti nejméně 2 metru a končí 2,7 metru od okraje vozovky. Podle žalovaného tedy v případě fyzikálně nezpochybnitelného odhození těla žalobkyně tak, kdy obličejem dopadla do prostoru 2 až 2,7 metru od kraje vozovky nemohlo být místo střetu ve stejné vzdálenosti jako místo dopadu těla. Z variant zpracovaných v odborném vyjádření se podle žalovaného jeví jako nejprijatelnější varianta 1,4 metru od pravého okraje vozovky, kdy na základě svědkem tvrzené rychlosti 25 až 30 km/hod znalec jednoznačně konstatoval, že cyklista nemohl vzniku dopravní nehody zabránit. Žalovaný poukázal dále na výpověď cyklisty, kde uvádí vzdálenost svého kola od chodníku do jednoho metru s tím, že je zřejmé, že cyklista nemohl zcela přesně místo srážky určit, a tedy je možné, že se nemuselo nacházet přímo 0,7 od kraje vozovky. Svědeckou výpověď cyklisty hodnotil žalovaný jako věrohodnou, odpovídající způsobu a průběhu nehodového děje a zajištěným stopám, když z jeho výpovědi též vyplývá poloha žalobkyně po pádu odpovídající krevní stopě. Naopak výpověď žalobkyně je podle žalovaného technicky nemožná co do jejího pádu a následné polohy jejího těla, neboť pokud by upadla, jak popisuje (hlavou ve směru k místu, z kterého vycházela na vozovku), je podle žalovaného vyloučena existence zajištěných krevních stop a modřin na prsou žalobkyně. Z nich podle žalovaného vyplývá, že k pádu muselo dojít způsobem popisovaným cyklistou, tedy pádem na břicho s rukama do stran a s nohama směřujícími k místu vstupu do vozovky. Tomuto způsobu pádu podle žalovaného odpovídají též další zranění, tj. zlomeniny v obličejí a zhmoždění levého kolene a části pravého boku. Žalovaný poukázal na výpověď žalobkyně, že po rozhlédnutí cyklistu neviděla a registrovala až náraz, s tím, že pokud by se dostatečně rozhlédla, musela by cyklistu vidět, neboť je reálně nemožné, že by přijel tak vysokou rychlostí, že by ho nemohla vidět při rozhlédnutí na vzdálenost 40 metrů. Žalovaný dále prováděl výpočet dle údajů uvedených cyklistou a s odhadem překročení jím uvedeného místa střetu o 40 cm, tj. ve vzdálenosti 1,1 metr od okraje vozovky. K tomu žalovaný použil vzorec z odborného vyjádření znalce Ing. Žaluda při rychlosti cyklisty 25 až 30 km/hod. a rychlosti chůze udané znalcem 0,5 až 0,6 m/s. Žalovaný měl za to, že tímto výpočtem nepřesáhl meze správního uvážení, neboť toliko do znalcem použitých vzorců dosadil hodnoty zaměřené policií při dopravní nehodě na základě vyjádření cyklisty, k čemuž není zapotřebí odborných znalostí. Výpočtem žalovaný dospěl k závěru, že se chodkyně pohybovala ve vozovce po dobu 1,16 až 1,4 vteřiny a ve chvíli vstupu do vozovky od ní byl cyklista vzdálen 8,1 až 11,7 metru s tím, že dále žalovaný použil vzorec ze znaleckého posudku pro získání závěru o možnosti reakce ze strany cyklisty (-1 sekunda). Podle žalovaného při zadání místa střetu ve vzdálenosti 1,1 od pravého okraje vozovky dle týchž výpočtů byl čas chůze chodkyně 1,8 až 2,2 vteřiny, vzdálenost cyklisty při jejím vstupu do vozovky 12,5 až 18,3 metru a možnost cyklisty reagovat 5,5 až 10 metru, tedy v možnostech cyklisty nebylo zabránit střetu. Podle žalovaného toliko v možnostech žalobkyně bylo ve všech variantách spočítaných znalcem i žalovaným střetu vždy zabránit, a to řádným rozhlédnutím se před vstupem do vozovky v souladu s § 54 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně v tom, že i případné pochybení cyklisty spočívající v tom, že nemusel jet přímo při pravém okraji vozovky, nevyvíňuje žalobkyni, neboť v každém z uvedených případů by musel cyklista na žalobkyni reagovat intenzivním bržděním, tedy vždy by jej žalobkyně ohrozila, stejně jako sebe. Žalovaný dále uvedl, že odborné vyjádření bylo zpracováno se zadáním, že má být zpracována varianta s určením místa střetu ve vzdálenosti 2,7 metru a při rychlosti cyklisty 40 km/hod, a tedy znalec nemohl vycházet ze zcela objektivních skutečností, neboť konečná poloha žalobkyně ani jízdního kola nebyla

zdokumentována, znalec tedy vycházel z jediné možné objektivní stopy – krevní stopy. Žalovaný měl za to, že pokud by jel cyklista po středu vozovky, jak uvádí žalobkyně, a srazil ji ve vzdálenosti 2,7, 2,1 nebo 1,85 metru od kraje vozovky, krevní stopa by se musela nacházet za polovinou vozovky ve směru vlevo, tedy v protisměru, nebo blíže k pravému okraji vozovky, kdy však by k jejímu pádu muselo dojít po zádech, což je v rozporu s lékařskou zprávou. Žalovaný uvedl, že nelze jednoznačně na základě malého množství podkladů konstatovat, zda žalobkyně přecházela šikmo či kolmo k vozovce. Žalovaný také uvedl, že pokud by se žalobkyně řádně rozhlédla, musela by cyklistu na vzdálenost 40 metrů (sama uvádí volný výhled na tuto vzdálenost) vidět, a pokud by jej viděla, manévr přecházení by neučinila. Žalovaný měl za to, že se cyklista sledování provozu na pozemních komunikacích řádně věnoval. Výpověď svědka K. považuje žalovaný za věrohodnou a technicky přijatelnou, byť možná ne zcela přesnou, s tím, že na tuto výpověď logicky navazují zjištěné krevní stopy a žalovaný považuje za jednoznačné, že cyklista se sledování provozu věnoval a na chodkyni reagoval až ve chvíli jejího vstupu do vozovky. Žalovaný měl za prokázané, že cyklista nemohl střetu zabránit. Žalovaný považoval za věrohodnou výpověď cyklisty o tom, že mu žalobkyně vstoupila do vozovky nečekaně na krátkou vzdálenost, kdy tato vzdálenost nemusela být cyklistou vnímána zcela objektivně vzhledem ke stresové situaci, na niž musel reagovat. Vzhledem k reakční době cyklistovi podle žalovaného zbývalo minimum času do srážky s žalobkyní, tedy již samotné vyhnutí se střetu objetím žalobkyně nebylo možné. K odbornému vyjádření žalovaný dále uvedl, že v rozporu se zadáním znalec označil za místo střetu vzdálenost 1,8 až 2,1 metru od kraje vozovky, čímž znalec sám zpochybnil samotné zadání, a proto podle žalovaného jsou i závěry užité v odborném vyjádření zejména o době chůze žalobkyně ve vozovce zcela a bez dalšího neobjektivní. Žalovaný tak považoval i závěr znalce o tom, že by ke střetu nedošlo, pokud by cyklista jel 0,5 metru od okraje vozovky, za nesprávný.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) bez jednání, neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba je důvodná.

K judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), kterou strany zmiňují v žalobě a ve vyjádření k ní, (a která je dostupná na www.nssoud.cz), soud uvádí následující: Žalobkyně se odvolávala na rozsudek NSS ze dne 31.5.2007 čj. 8 As 17/2007-135, podle něhož „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů.*“ S tímto je nutno v obecné rovině souhlasit, zejména s ohledem na výklad čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. Konkrétně v označené kauze NSS šlo však o aplikaci jiných trestněprávních institutů, zejména krajní nouze a vyloučení souběhu u pokračujících, hromadných a trvajících deliktů.

Žalovaný argumentoval rozsudkem NSS ze dne 1.2.2012 čj. 3 As 22/2011-66, v němž byla posuzována odpovědnost za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., tj. zda žalobce ohrozil svým způsobem jízdy jinou řidičku, a v důsledku toho došlo ke střetu vozidel. Ve správním řízení byly vyhotoveny 2 posudky, jeden správním orgánem prvního stupně, druhý v odvolacím řízení žalobcem. Jak odvolací správní orgán, tak správní soudy hodnotily především oba znalecké posudky a podle závěru NSS „*oba znalci dospěli ke*

shodnému závěru, že žalobce začal z levého jízdního pruhu odbočovat a najíždět do pravého jízdního pruhu v době, kdy bylo vozidlo řidičky jedoucí rychlostí v rozmezí 45 ÷ 54 km/h v takové vzdálenosti, že řidička nebyla schopná zastavit vozidlo před místem střetu ani při využití plného brzdného zpomalení. Je tedy zřejmé, že si žalobce nepočínal tak, aby řidičku vozidla Citroen neohrozil.“ Z citovaného jednoznačně vyplývá, že se jednalo o nesrovnatelný případ, když byly k dispozici dva různé znalecké posudky, navíc oba potvrzující rozhodující skutečnost, tj. zda přestupce ohrozil druhého účastníka silničního provozu.

V žalovaným uváděném rozsudku se také uvádí, že „*dokazování znaleckým posudkem provádí správní orgán tehdy, kdy jeho rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu (§ 56 správního řádu). Ze znaleckého posudku musí být zřejmé, z jakých skutečností znalec vycházel a na základě jakých postupů ke svým zjištěním dospěl. Dále musí znalec své závěry náležitě odůvodnit v souladu s pravidly logického myšlení. Za splnění těchto požadavků je znalecký posudek srozumitelný jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení. Správní orgán dále posuzuje, zda nejsou dány žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost závěrů posudku mohla být zpochybněna. Toto hodnocení je správní orgán nepochybně oprávněn provést bez toho, že by disponoval odbornými znalostmi. V případě, kdy by úřední osoba měla odborné znalosti, nemělo by navíc vypracování znaleckého posudku žádný význam.“*

V poslední větě citace se tedy připouští, že pokud správní orgán má sám požadované odborné znalosti, není nutné zadávat znalecký posudek. O takový případ se však v projednávané věci nejednalo, z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán odpovídajícími odbornými znalostmi, kterými by bylo možné nahradit znalecké zkoumání příčin dopravní nehody, nedisponoval.

Navíc v projednávané věci správní orgány rezignovaly zcela na obstarání znaleckého posudku (úřední záznam o konzultaci policejních orgánů je nepoužitelný, navíc zjevně nekomplexní), a nadto odmítly pro neobjektivnost jediné žalobkyní předkládané odborné vyjádření.

Je nepochybné, že správní orgány mohou hodnotit předložené odborné vyjádření podle zásad volného hodnocení důkazů, avšak stejně jako žalobkyně má soud za to, že těchto zásad se žalovaný nedržel. V žalobou napadeném rozhodnutí, jak je shrnuto výše, žalovaný nepoužil pouze vzorce ze znaleckého posudku, jak tvrdil, nýbrž evidentně šel nad rámec posudku, ba nad rámec celé spisové dokumentace. Tak např. údaj žalovaného o místu střetu 1,1 m od okraje vozovky nemá ve spise žádný podklad, stejně jako úvaha, proč k tvrzení cyklisty o střetu 0,7 m od okraje vozovky žalovaný přičítal právě a jen 40 cm. Ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. jde o skutková zjištění, která nemají oporu ve spise.

Stejně tak neakceptovatelné je odmítání té části znaleckého posudku (soudu je z úřední činnosti známo, že se jednalo o posudek uznávaného znalce, u něhož správní orgány v přestupkových věcech často posudky zadávají), kde znalec pracoval s různými variantami místa střetu, a to nad rámec zadání ze strany žalobkyně. Jednalo se zejména o popření možnosti střetu 2,1 m a 1,85 od okraje vozovky žalovaným. Z jakého důvodu žalovaný tyto

varianty vyloučil, není jasné, proto je v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nelze totiž předpokládat, že žalovaný v této souvislosti použil stejné odůvodnění jako u varianty 2,7 m od okraje vozovky, tj. proto, že se jedná o místo, kde končí krevní stopa (viz výše ve shrnutí obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného).

Prakticky nijak neodůvodněná volba žalovaného, že ke střetu došlo ve vzdálenosti 1,1 m od okraje vozovky, dokonce přímo odporuje obsahu spisu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť žalovaný zcela pominul zásadní údaj znaleckého posudku, tedy že k pádu žalobkyně po střetu s jízdním kolem došlo ve směru jízdy kola a současně mírně dopředu v jejím směru; dle znalce se mohlo jednat v závislosti na rychlosti o úhel o velikosti cca 10-15 stupňů. Ve verzi žalovaného by žalobkyně s ohledem na svou výšku (160 cm) musela padat zcela kolmo ke středu vozovky. Je zjevné, že žalovaný při těchto úvahách, (zcela postrádajících úvahy o směru působení vektorů sil, jak správně poukazuje žalobkyně), rozhodně nedisponoval odbornými znalostmi umožňujícími nevyužít služeb znalce.

V rozporu se zásadou volného hodnocení důkazu je nepochybně postup, kdy žalovaný z odborného vyjádření bez logických důvodů současně některé údaje převzal (např. rychlost chodkyně), jiné změnil (místo střetu), některé zcela odmítl (variantu rychlosti cyklisty 40 km) a některé vynechal (úhel pádu).

Z uvedeného vyplývá důvodnost žalobního tvrzení o nesprávném skutkovém zjištění. Podle názoru soudu je skutkový stav zjištěn zcela nedostatečně, neboť neumožňuje jednoznačný závěr o vině žalobkyně. Jelikož žalovaný odmítl pro neobjektivnost odborné vyjádření znalce, zbývá jako jediný důkaz výpověď cyklisty. Nelze však přehlédnout, že se žalobkyni prostřednictvím odborného vyjádření a jeho doplnění podařilo zpochybnit výpověď svědka K. v podstatných bodech (nepřijatelnost tvrzení o místě střetu 0,7 m od okraje vozovky, vstup žalobkyně do vozovky ve vzdálenosti 2 m od svědka). Rovněž žalobkyně poukázala v odporu proti příkazu na skutečnost, že se v případě tohoto svědka nejedná o zcela nestrannou osobu, která by neměla na věci žádný zájem (viz výše obsah odporu). Výpověď svědka K. je tudíž namístě hodnotit i v těchto souvislostech, což žalovaný neučinil. Žádný nezávislý důkaz nemá tedy žalovaný dosud k dispozici, je proto nutné, aby v novém správním řízení toto pochybení odstranil, a to zejména obstaráním vlastního odborného posouzení, jako tomu ostatně bylo i ve výše označeném rozsudku NSS ze dne 1.2.2012 čj. 3 As 22/2011-66, jehož se žalovaný sám dovolával.

Naopak za nedůvodnou lze označit žalobní námitku, v níž se žalobkyně zaměřuje na možnost porušení ust. § 57 zákona o silničním provozu svědkem K. Soud zdůrazňuje, že předmětem tohoto soudního a předcházejícího správního řízení byla pouze otázka, zda žalobkyně spáchala přestupek. Soud poukazuje na výklad NSS obsažený ve zmiňovaném rozsudku ze dne 1.2.2012 čj. 3 As 22/2011-66, že „pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. II.ÚS 728/02, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 3 Tz 317/2001).“

Jak vyplývá z této definice, je rozhodující, zda se v doplněném správním řízení podaří prokázat, že jednání žalobkyně bylo nepochybně tou skutečností, bez níž by k nehodě nedošlo. Soud přitom poukazuje na to, že bude nezbytné s ohledem na nepřesnosti ve výpovědi svědka cyklisty a s ohledem na tvrzení, že tento svědek má na výsledku řízení rovněž zájem, aby žalovaný prověřil možnost, že neodpovídá ani jeho tvrzení o rychlosti jeho jízdy (měřič rychlosti neměl, jen rychlost odhadoval, odhady místa střetu a místa vstupu žalobkyně do vozovky jsou dle znalce nereálné). Pro uznání žalobkyně vinnou z přestupku je nutné, aby žalovaný dostal své povinnosti stanovené v § 3 správního řádu. Žalovaný musí především vyvrátit tvrzení žalobkyně, že se rozhlédla (způsobem, jak vypovídala), a cyklistu neviděla, tzn. vyloučit, že jel takovou rychlostí, že ho v okamžiku rozhlížení ještě nemusela vidět. Soud má za to, že v tomto směru je nutné přesněji určit rozhledové možnosti, které jsou dle žalobkyně 40 m, dle znalce 50 m, když znalec v jedné z variant (viz výše) označil za reálné, že při rychlosti cyklisty 40 km/hod žalobkyně vstoupila do vozovky ve vzdálenosti až 47 m od cyklisty – tedy někde na samé hranici rozhledu. Přitom rychlost 40 km/hod označil znalec za reálnou. S ohledem na tvrzený vztah cyklisty k věci bude se muset nový znalecký posudek zaměřit právě na možnost vyšší než udávané rychlosti svědka K. a na to, zda ho při takové (nejvyšší reálné) rychlosti mohla žalobkyně vidět, a tedy i přehlédnout.

Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně žalovaného zavázal k doplnění řízení výše uvedeným způsobem.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek 300,- Kč, a dále náhrada za zastupování, spočívající ve 3 úkonech právní služby po 2.100,- Kč a ve 3 režijních paušálech po 300,- Kč, navýšená o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí,

má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 6. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová